

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/276/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115218300
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:8115218300.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: T. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., o zaplatenie sumy 815,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 6C/1638/2015-206 zo dňa 27. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 6C/1638/2015-206 zo dňa 27. novembra 2018, v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. 6C/1638/2015-206 zo dňa 27. novembra 2018 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 815,33 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V časti úroku 28 % ročne zo sumy 815,33 eur od 21.02.2013 do zaplatenia súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 815,33 eur spolu s úrokom 28 % ročne zo sumy 815,33 eur od 21.02.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 06.07.2015 (správne mal uviesť 18.07.2011) v súlade s § 269 ods. 2, § 708 a nasl., § 716 a nasl. Obchodného zákonníka a všeobecných obchodných podmienok zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca pre žalovaného zriadil a viedol bežný účet žalovaného. Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný porušil zmluvnú povinnosť, a preto žalobca odstúpil od zmluvy z dôvodu podstatného porušenia zmluvných podmienok, zatvoril účet žalovaného a vyzval ho na zaplatenie dlžnej sumy. Uviedol, že účet je možné zatvoriť len pokiaľ je na ňom nulový zostatok, preto žalobca pred zatvorením účtu vykonal dňa 21.02.2013 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte klienta previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Žalobca poukázal na to, že istina pohľadávky je v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej len „VOP“) v spojení s výveskou úrokových sadzieb úročená úrokom vo výške 28 % ročne.

3. Žalovanému bola žaloba s výzvou na vyjadrenie k žalobe a poučením o procesných právach s poukazom na ustanovenie § 116 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C.s.p.“) doručená zverejnením oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu prvej inštancie a na webovej

stránke dňa 01.07.2017. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril, skutkové tvrdenia žalobcu žalovaný nijako nerozporoval.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že zo zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 18.07.2011 uzavretou medzi žalobcom a žalovaným vyplýva, že obsahom zmluvy bolo zriadenie rastového osobného účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, pričom žalovanému bola zároveň vydaná platobná karta T. s denným limitom platobnej karty 500,- eur. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s možnosťou jej vypovedania v súlade s VOP. Z listu žalobcu zo dňa 13.02.2013 súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca oznámil žalovanému, že dňom doručenia tohto oznámenia odstupuje od príslušnej zmluvy o účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX odo dňa 29.09.2012 a vyzval žalovaného, aby v lehote 3 dní odo dňa doručenia oznámenia uhradil debetný zostatok, ktorý bol ku dňu 13.02.2013 v sume 801,44 eur. Zo zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 20.04.2012 súd zistil, že žalovanému bolo poskytnuté povolené prečerpanie do výšky limitu 680,- eur na osobnom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX s variabilnou úrokovou sadzbou 16,90 %. V špecifikácii žaloby žalobca uviedol, že uplatnená suma 815,33 eur pozostáva z rozdielu medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného, vyplývajúcimi z preloženej platobnej histórie vo forme výpisov z účtu žalovaného za celé zmluvné obdobie, t.j. výpis č. X/XXXX až výpis č. X/XXXX (kreditné obraty sa zarátavajú na istinu). Žalovanému bolo počas trvania zmluvného vzťahu poskytnuté povolené prečerpanie dňa 20.04.2012 vo výške 680,- eur (viď. zmluva o povolenom prečerpaní a výpis č. X/XXXX). Žalovaný opakovane prekračoval povolený limit, čím porušoval zmluvu tým, že sa dostal do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania (v zmysle ustanovení časť T bod 8 VOP). Na základe uvedeného žalobca dňa 18.02.2013 znížil žalobcovi limit povoleného prečerpania na 0,- eur. Úroková sadzba - zmluvný úrok, ktorou bola úročená suma čerpaných peňažných prostriedkov v rámci bankou schváleného limitu povoleného prečerpania bola vo výške 16,90 % ročne. Úroková sadzba - úrok z omeškania, ktorou bola úročená suma čerpaných peňažných prostriedkov nad rámec bankou schváleného limitu povoleného prečerpania bola vo výške 5 % ročne. Po zrušení limitu povoleného prečerpania si žalobca uplatňuje úrok v sadzbe 28 % ročne na základe ustanovenia čl. 3.12 VOP a to od 21.02.2013 t.j. odo dňa nasledujúceho po uzavretí účtu žalovaného. Predmetné ustanovenie takmer doslovne kopíruje zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Z výpisov z účtu žalovaného č. 2, 3 z roku 2012 vyplýva, že žalovanému bolo poskytnuté povolené prečerpanie účtu s debetným limitom 680,- eur s úrokovou sadzbou 16,90 % ročne. Pri nepovolenom prečerpaní stanoveného limitu bol vo výpise dohodnutý úrok z omeškania 8 %, ktorý sa pripočítava k dohodnutej úrokovej sadzbe. Z výpisu č. 4 z roku 2012 vyplýva, že žalovanému bolo poskytnuté povolené prečerpanie s debetným limitom 680,- eur s úrokovou sadzbou 19,90 % ročne. Pri nepovolenom prečerpaní stanoveného limitu bol vo výpise dohodnutý úrok z omeškania 8 %, ktorý sa pripočítava k dohodnutej úrokovej sadzbe. Podľa výpisu č. 1 z účtu žalovaného ku dňu 21.02.2013 bol debetný zostatok na účte žalovaného - 815,33 eur, pričom žalobca k 21.02.2013 uzavrel účet žalovaného s pripočítaním úrokov v sume 9,89 eur, čím sa žalovaný dostal ku dňu 21.02.2013 do nepovoleného prečerpania v sume 815,33 eur. Zároveň bolo žalovanému vo výpise oznámené, že debetný limit je 0,- eur.

5. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 708 ods. 1, ods. 2, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka; § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o účte (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) a Všeobecných obchodných podmienok platných ku dňu uzavretia zmluvy o účte.

6. Po vykonanom dokazovaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 18.07.2011 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Na základe tejto zmluvy žalobca zriadil pre žalovaného rastový osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, na ktorom žalovaný vykonával bezhotovostné a hotovostné transakcie. Predmetom bolo zriadenie osobného účtu a vydanie platobnej karty. Zároveň došlo medzi účastníkmi k uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní účtu dňa 20.04.2012 na osobnom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX a to do výšky 680,- eur, čo mal súd preukázané z výpisov účtu žalovaného. Žalobca od zmluvy odstúpil, keďže na účte bol vykazovaný nepovolený debetný zostatok a vyzval žalovaného na úhradu debetného zostatku. Predmetnú zmluvu uzavrel žalovaný ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska. Žalobca je bankou - právnickou osobou

poskytujúcou okrem iného službu vedenia účtu a poskytovania úverov. Súd prvej inštancie preto vec právne posúdil ako spotrebiteľský spor a priznal žalovanému postavenie spotrebiteľa. V danom prípade súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľov a podľa osobitného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o úver formou povoleného prečerpania. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovaného bežný účet, pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Podľa čl. III.A, bod 23 VOP ak účet dosiahne debetný (záporný) zostatok, prípadne sa prekročí povolené prečerpanie, je klient povinný vysporiadať záporný zostatok/nepovolené prekročenie v lehote uvedenej vo výzve banky vo forme výpisu z technického systému banky. Takéto porušenie sa považuje za podstatné porušenie zmluvy. Ak v tejto lehote klient zostatok nevysporiada, bude banka vymáhať takto vzniknutú pohľadávku súdnou cestou alebo si ju vysporiada vzájomným započítaním na ľarchu pohľadávky klienta voči banke. Ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný zostatok), resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročené debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ľarchu účtu/vkladnej knižky, príp. účtovať sankčný poplatok. Ten je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Ako vyplýva zo samotnej žaloby, žalobca odstúpil od zmluvy ku dňu doručenia oznámenia o odstúpení, pričom to odstúpenie v súlade s bodom VIII. časť B bod 5. doložených VOP bolo žalovanému doručené druhý pracovný deň, nasledujúci po dni odoslania t.j. 15.02.2013. Žalobca účet uzavrel ku dňu 21.02.2013 a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Ako vyplýva z predložených výpisov z účtu, k uvedenému dňu žalobca evidoval pohľadávku k tomuto dňu vo výške 815,33 eur, ktorú súd žalobcovi ako dôvodne uplatnenú priznal. Žalobca si v konaní uplatnil debetný úrok 28 % zo sumy debetného zostatku 815,33 eur od 21.02.2013 do zaplatenia. Podľa čl. III.A, bod 23. VOP v prípade vzniku nepovoleného prečerpania mal žalobca právo úročiť nepovolené prečerpanie na účte, účtovať sankčný poplatok, ktorý je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Podľa doloženého sadzobníka úrokových sadzieb platných od 01.07.2012 si žalobca mohol účtovať pri nepovolenom prečerpaní sankčný úrok 20 % p. a.. Na rozdiel takto stanovených podmienok úročenia sa v časti III. U. bod. 9 a bod 10. VOP uvádza, že suma čerpaných finančných prostriedkov nad výšku debetného limitu je úročená debetnou úrokovou sadzbou uvedenou v bode 9 a zároveň sankcionovaná zmluvnou pokutou vo výške uvedenej v sadzobníku. V sadzobníku doloženom žalobcom sa však výška zmluvnej pokuty neuvádza. V samotných výpisoch z účtu žalobca stanovil pri prekročení povoleného prečerpania okrem dohodnutej úrokovej sadzby len úrok z omeškania 8 %. Na základe týchto skutočností dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca si úrok z nepovoleného prečerpania na účte žalobcu vo výške 28 % uplatnil nedôvodne a bez toho, aby táto uplatnená úroková sadzba mala oporu vo VOP žalobcu, resp. vychádzala z výpisov z účtu žalobcu, kde žalobca sám uvádzal žalovanému podmienky úročenia nepovoleného prečerpania na účte. Súd prvej inštancie zároveň poukazuje na rozpornosť ustanovení VOP žalobcu z tohto obdobia, kedy sa vo viacerých ustanoveniach uvádzajú rôzne spôsoby úročenia nepovoleného prečerpania, čo je pre spotrebiteľa neprijateľné. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), pri určovaní pomeru úspechu neúspechu strán v konaní súd prvej inštancie vychádzal len z uplatnenej istiny. Táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, a tak je možné konštatovať, že mal plný úspech vo veci, preto mu súd priznal náhradu trov vo výške 100 %. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Proti tomuto rozsudku v časti zamietajúceho výroku podal odvolanie žalobca s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zároveň, aby žalobcovi priznal aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku. Podané odvolanie odôvodil tak, že si daný nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. v § 2 písm. f) a § 18. Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Naopak, podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické. Žalobca ďalej v odvolaní poukazuje aj na judikatúru Súdného dvora, konkrétne na rozsudok súdného dvora v prejudiciálnom konaní k Smernici 2008/48/ES - Vec C-42/15 z 09.11.2016, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej. V zmysle uvedeného rozsudku článok

10 ods. 1 a 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči a ďalej sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil na jednej strane, že zmluva o úvere, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2008/48 a ktorá je vypracovaná písomne, musí byť podpísaná zmluvnými stranami, a na druhej strane, že táto požiadavka podpisania sa vzťahuje na všetky náležitosti tejto zmluvy uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice. Uvedené znamená, že náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sú povinnou náležitosťou úverovej zmluvy, avšak nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Z uvedeného teda vyplýva, že VOP/Sadzobník a Výveska úrokových sadzieb sú súčasťou zmluvy. Na podporu svojho tvrdenia poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/190/2018 ako aj uznesenie daného súdu sp.zn. 11Co/71/2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23Co/130/2017. Je zrejmé, že banka si v zmysle VOP vyhradzuje právo zmeny úrokových sadzieb a spôsobu úročenia pri jednotlivých produktoch z dôvodu zmeny všeobecne záväzných právnych predpisov, zmeny obchodnej politiky banky, skvalitnenia a zjednodušenia poskytovania bankových produktov a služieb, prípadne rozšírenia ich ponuky, alebo v dôsledku zmeny vývoja na bankovom a/alebo medzibankovom trhu spôsobilej ovplyvniť poskytovanie bankových produktov a služieb. Vzhľadom na to, že žalovaný návrh na zmenu VOP neodmietol, platí, že návrh na zmenu prijal. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.9.2018 presne špecifikoval, od kedy si uplatňuje úrok vo výške 28 % i to, že ide o úrok, ktorým je úročené nepovolené prečerpanie (žalobca rozlíšil povolené prečerpanie a nepovolené prečerpanie). Súčasťou tohto podania boli i VOP, Sadzobník poplatkov a Úrokové sadzby produktov účinné v čase zníženia limitu povoleného prečerpania na nula Eur, teda účinné od času, kedy žalobca úročil nepovolené prečerpanie úrokom vo výške 28 % ročne, a teda súd mal k dispozícii Vývesku úrokových sadzieb, z ktorej jasne vyplývala výška úroku 28 % (Výveska úrokových sadzieb s účinnosťou od 01.02.2013). Ohľadne nároku na úrok 28 % ročne žalobca taktiež odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018.

8. Odvolanie žalobcu bolo riadnym spôsobom doručené žalovanému, tento sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

9. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a po preskúmaní odvolania, ako aj celého obsahu spisu, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné a rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, spolu s tzv. závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania, je potrebné potvrdiť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 18.06.2024 podľa § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom.

10. Rozsudok súdu prvej inštancie, v žalobcom odvolaní napadnutej časti, je vecne a právne správny, je výsledkom vykonaného dokazovania, a ako taký ho odvolací súd potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.). Odvolateľ v podanom odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne, právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania.

11. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval dôvodnosť svojej žaloby, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán (v danom prípade výlučne žalobcu, keďže žalovaný bol v rámci súdneho konania nečinný), z obsahu spisu vyplynuli počas konania najavo, následne tieto,

v súlade so zásadou voľného hodnotenie dôkazov (čl. 15 C.s.p. v spojení s § 191 C.s.p.), správne vyhodnotil, a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, keď na vec aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil a aj riadne vysvetlil v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 C.s.p., a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne posúdil opodstatnenosť skutkovo významných tvrdení strán sporu a relevantnosť ich právnych argumentov a dal potrebné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné námietky súvisiace s predmetom konania. Odvolanie žalobcu nie je z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov a jeho obsahového vymedzenia, spôsobilé spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie.

12. Ako už uviedol odvolací súd, žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne podstatné námietky a zásadné argumenty, ktoré by mohli mať za následok iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie poukázal na všetky významné skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania objasňujúce skutkový a právny základ veci, a preto jeho rozhodnutie možno považovať za presvedčivé. So zreteľom na uvedené, odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a preto sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto jeho záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje. S poukazom na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd plne stotožnil, rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p..

13. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu na sankčný úrok 28 % ročne za nepovolené prečerpanie bežného účtu.

14. Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobcu, táto nebola spôsobilá spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. K námietke žalobcu, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný Zákonník, ako aj zákon č. 129/2010 Z.z. (v ust. § 18 ods. 1), odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník v súvislosti so zmluvou o úvere síce upravuje úroky, ale neupravuje úroky za prečerpanie, pričom ide o dva odlišné právne inštitúty. Spotrebiteľ totiž ani v tomto prípade nemôže na základe samotného právneho predpisu zistiť výšku špecifického úroku za prečerpanie a preto ju treba zmluvne dohodnúť. Okrem toho, všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozsiahly text navodzujú skôr dojem o obsahu zmluvných dojednaní nepodstatného charakteru a preto je potrebné trvať na takom postupe, aby dohoda o výške úroku (vr. výšky úroku za prečerpanie) ako podstatná náležitosť úverovej zmluvy, bola obsiahnutá priamo v spotrebiteľskej zmluve uzavretej a podpísanej oboma zmluvnými stranami, a nie len všeobecným odkazom vo VOP (čl. U, navyiac označená ako „Služba Povolené prečerpanie na osobnom účte“, ods. 9, 10) alebo s odkazom na zverejnené vývesky „úrokových sadzieb produktov“ na web stránke alebo v pobočke banky. Len za takýchto okolností, zohľadňujúc nižšiu vyjednávaciu silu spotrebiteľa, sa dosiahne vyrovnaná úroveň informovanosti spotrebiteľa dodávateľom. V prejednávanej veci je tiež potrebné akcentovať, že zo znenia Zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb nevyplýva možnosť (oprávnenie) banky poskytnúť žalovanému (majiteľovi účtu) úver aj formou tzv. nepovoleného prečerpania (žalovaný sa zaviazal splácať čerpané - povolené peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP) a rovnako VOP v znení účinnom ku dňu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy možnosť dojednania úveru formou nepovoleného prečerpania neupravujú.

15. Súd prvej inštancie sa v rámci komplexnosti pri posudzovaní uplatneného nároku správne vysporiadal aj s nárokom na účtovanie sankčného úroku 28 % ročne (viď. ods. 37, 38). Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že ročný úrok 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (10-12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako aj dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čo už potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9Co/92/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.08.2014, sp.zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011, sp.zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.11.2010, sp.zn. 17Co/313/2010). Nemecký Bundesgerichtshof v rozsudku z 13.03.1990 sp.zn. AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre

rozpor plnenia s dobrými mravmi, Švajčiarky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 01.04.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18 % a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Možno teda zhrnúť, že aj v prípade, ak by si zmluvné strany výšku úroku 28 % p. a. za nepovolené prečerpanie písomne dojednali, takéto dojednanie by bolo neplatné v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 6Co/16/2021).

16. Nad rámec uvedeného odvolací súd ešte poukazuje na to, že i keď samotné použitie odkazu na obchodné podmienky nie je v spotrebiteľských zmluvách zakázané, musí zmluva obsahovať tzv. transparentnú inkorporačnú doložku, ktorá musí byť dostatočne jasná a zrozumiteľná (musí z nej byť možné presne identifikovať dokument, na ktorý odkazuje) a nesmie byť v zmluve skrytá medzi menej významné zmluvné dojednania. Dokonca ani pri zachovaní transparentnosti inkorporačnej doložky nie je prípustné, aby do obchodných podmienok (prípadne ďalších častí zmluvnej dokumentácie) v neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme dodávateľ skrýval pre spotrebiteľa dôležité a podstatné zmluvné dojednania alebo také, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a dodávateľ dúfa, že si ich nevšimne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013. Zahrnutie ustanovenia ukládajúceho spotrebiteľovi platiť úrok z nepovoleného prečerpania v tak značnej vysokej výške, v podmienkach danej veci 28 % ročne, do všeobecných obchodných podmienok sa nedá hodnotiť inak, ako snaha ukryť pred spotrebiteľom pre neho podstatné zmluvné ustanovenie, ktorého uplatnenie môže mať veľký negatívny dopad na jeho finančnú situáciu. Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v preambule stanovuje, že zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú (ods. 31) a že v záujme zabezpečenia úplnej transparentnosti by sa spotrebiteľovi mali poskytnúť informácie o úrokovej sadzbe úveru pred uzavretím zmluvy o úvere, ako aj pri jej uzavieraní (ods. 32). Informácie o zmluvných podmienkach a dôsledkoch uzavretia zmluvy majú zásadný význam pre spotrebiteľa, najmä ak na základe týchto informácií sa spotrebiteľ rozhoduje, či chce byť viazaný podmienkami, ktoré vopred pripravil dodávateľ/veriteľ. Vzhľadom na nevýhodné postavenie, v ktorom sa nachádza spotrebiteľ voči dodávateľovi, pokiaľ ide o úroveň informovanosti, môže mať spotrebiteľ ťažkosti pri správnom vyhodnotení následkov niektorých zmluvných podmienok napriek tomu, že boli sformulované z jazykového hľadiska jasne. Odvolací súd zastáva názor, že v danom prípade spôsob, akým mal byť upravený úrok z nepovoleného prečerpania, odkazom na Vývesku úrokových sadzieb, popísaný žalobcom v žalobe, nezodpovedá požiadavkám kladenými smernicou na splnenie si povinnosti veriteľa informovať spotrebiteľa o tak závažnej podmienke akou je výška odplaty v podobe úrokovej sadzby, v dôsledku čoho nebol naplnený účel sledovaný smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. Sprostredkovanie informácie určených spotrebiteľovi je síce možné aj prostredníctvom klientskej zóny webového sídla veriteľa (prístupnosť sadzobníka), avšak v len, ak je zrejmé, že klient ju pravidelne navštevuje a aspoň pasívne používa komunikáciu alebo ak veriteľ klienta notifikuje. Uvedená skutočnosť alebo iný spôsob informovania spotrebiteľa o výške úroku z konania nevyplývali. Odkazom na vývesku nemohol žalovaný spoľahlivo poznať rozsah svojho záväzku z nepovoleného prečerpania, a takýto spôsob vyjadrenia záväzku, ktorý s ním nebol dohodnutý individuálne, je v podmienkach spotrebiteľskej ochrany neprijateľný a preto nemohol spôsobiť vznik platného záväzku žalovaného na zaplatenie požadovaného úroku (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka)(viď rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2Co/82/2018).

17. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a tieto vyhodnotil v súlade s ust. § 195 C.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil správne právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s ust. § 220 C.s.p. zdôvodnil.

18. Pretože odvolací súd nezistil žiadne pochybenie, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako správny potvrdil. Nakoľko ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by iným spôsobom boli spôsobilé vyhodnotiť stav zistený súdom prvej inštancie, odvolanie nepovažoval odvolací

súd za dôvodné, a preto rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

19. Vzhľadom na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie by odvolací súd posudzovaním odvolacích námietok žalobcu už len opakoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý po dôkladnej úvahe vydal svoje rozhodnutie v súlade s platnou právnou úpravou. Žalobca len zopakoval skutočnosti, na ktoré poukazoval pred súdom prvej inštancie, pričom na dôkladnom zvážení a správnom vyhodnotení aj týchto skutočností a tvrdení spočíva súdom prvej inštancie vydaný rozsudok. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 Cs.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopĺňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko odvolací súd vyhodnotil podané odvolanie žalobcu ako nedôvodné, tak potom žalovaný mal v rámci odvolacieho konania úplný úspech, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).